

BARBARA PARK

Furfangos Fruzsi Bé

és az
Öcsimajom

Megszeretteti
az olvasást
a gyerekekkel.
– Publishers Weekly

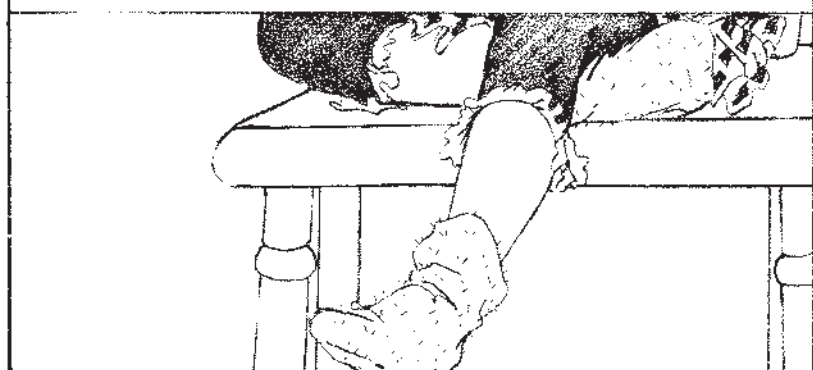
BARBARA PARK

Furfangos Fruzi Bé
és az Öcsimajom

BARBARA PARK

Furfangos Fruzsi Bé
és az Öcsimajom

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014

1. fejezet: Meglépetés!

A nevem Furfangos Fruzsi Bé. A B. az tulajdonképpen Beatrix, ami a második nevem, de nem tetszik. Úgy viszont tetszik, hogy Bé. Csak az a baj, hogy Bé-vel sok szó kezdődik. A BABA is.

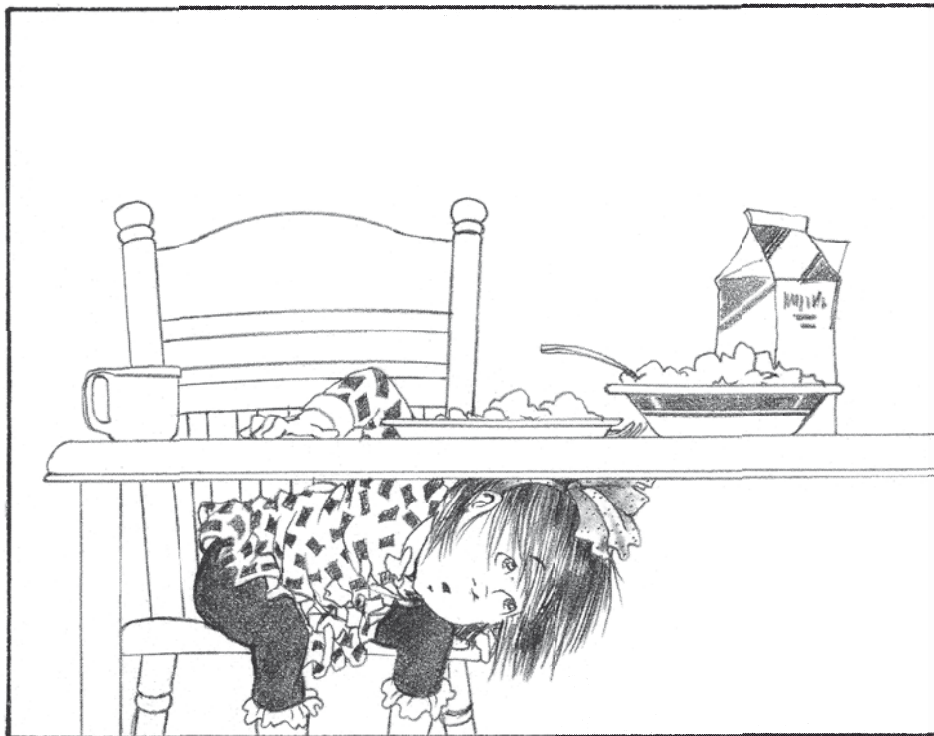
Iskola-előkészítőbe járok, és tudom, hogy kell leírni, hogy BABA. Azért tudom, mert anya elárult egy titkot: babája fog születni.

Anya és apa együtt mondták el, épp vacsora közben. Paradicsomos káposzta volt, azt nagyon utálom.

– Van számodra egy meglepetésünk, Fruzi Bé! – jelentette be anya.

Ennek nagyon megörültem. Hátha mégsem kell megennem a rémes főzeléket?

Sőt, a meglepetés általában ajándék szokott lenni. Az ajándékokat szeretem a legeslegjobban a világon!

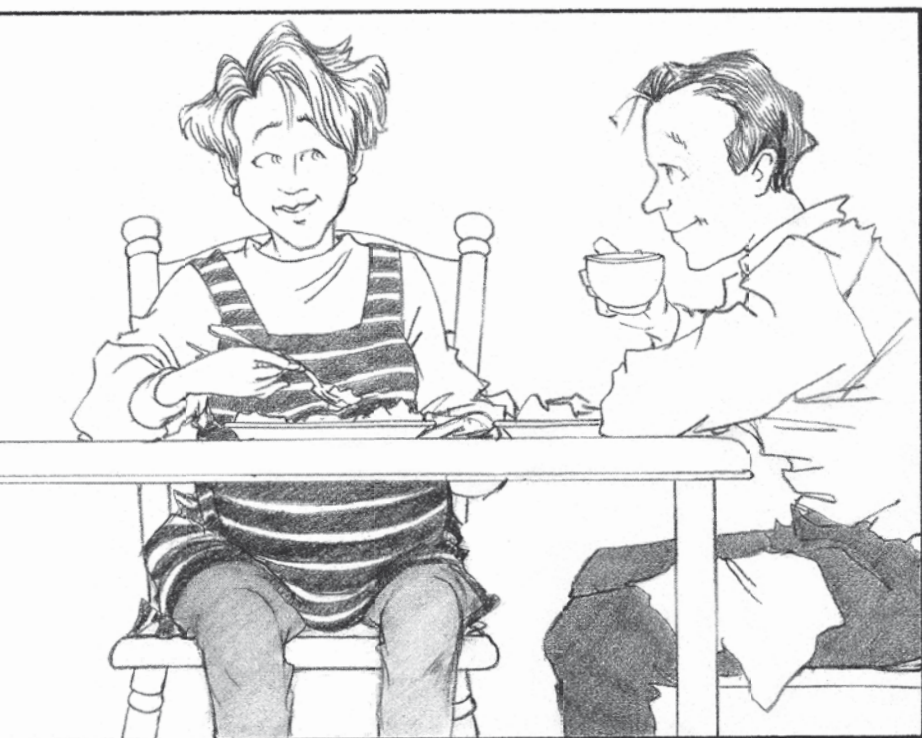
Izgatottan pattogtam a széken.

– Mi az? És be van csomagolva? Nem is látom! – lelkesedtem.

Bekukucsáltam az asztal alá. Azt gondoltam, hogy az ajándéknak ott kell rejtőznie, piros szalaggal átkötve.

Anya és apa egymásra mosolyogtak. Aztán anya megfogta a kezemet.

– Fruzsi Bé, mit szólnál, ha születne egy öcsikéd vagy egy húgicád? – kérdezte.

Vállat vontam.

– Nem tudom. Talán örülnék – mondtam.

Aztán bekukucsáltam a székem alá is.

– Mondjak valamit? – kérdeztem. – Sehol sem találok azt a buta ajándékot.

Anya megkért, hogy üljek vissza, aztán apával még a babáról beszéltek.

– A baba a tiéd is lesz, Fruzsi Bé – szólt apa.
– Képzeld! A saját húgicád vagy öcsikéd, akivel játszatsz. Jó móka lesz, elhiszed?

Megint vállat vontam.

– Nem tudom. Talán.

Aztán felpattantam, és a nappaliba szaladtam.

– ROSSZ HÍREM VAN! – kiabáltam nagyon harsányan. – AZ AJÁNDÉK NINCS EBBEN A BUTA LIBA SZOBÁBAN SEM!

Anya és apa bejöttek a nappaliba, de már nem mosolyogtak.

Apa mély levegőt vett. – Fruzsi Bé, nincs is *ajándék*. Nem mondtuk, hogy van. Azt mondtuk, hogy *meglepetés*. Emlékszel?

Anya mellém ült. – Az a meglepetés, hogy kisbabát fogok szülni, Fruzsi Bé. Néhány hónap múlva lesz egy húgicád vagy egy öcsikéd. Érted?

Erre én duzzogni kezdtem. Mert nagyon is értettem.

– Nem is kapok semmilyen ajándékot, ugye?
– kérdeztem nagyon morcosan.

Anya mérgesen nézett rám. – Jaj, de fárasztó vagy! – mondta, és visszament a konyhába.

Apa azt mondta, kérjek bocsánatot anyától.

A bocsánatot egyébként nem úgy kell kérni, hogy „kérek szépen egy bocsánatot”, hanem csak azt kell mondani, hogy *ne haragudj*,

miután csúnyán viselkedtem. De én azt mondtam apának: – Anya is kérjen bocsánatot tőlem! Mert egy baba nem valami jó meglepetés ám! – és fintorogtam. – A babáknak kakiszaguk van – magyaráztam. – A barátnőmnél, Dorkánál van egy, és kakiszaga volt. Éreztem. És büfi is volt a ruháján. Úgyhogy befogtam az orromat, és azt kiabáltam: HŰ DE BÜDI! PFUJ! Erre Dorka hazaküldött.

Amikor elmeséltem a történetet, apa a konyhába ment, és megbeszélte anyával.

Aztán anya behívott, és azt ígérte, hogy ha a baba tényleg büdös lesz, akkor vesz majd nekem szobaillatosító permetet, és én magam spriccelhetem. Csak a babára nem szabad, akkor sem, ha kakiszaga van.

– Olyan légfressítőt kérek, aminek Erdei Friss illata van – mondtam.

Anyához bújtam. Aztán visszültem az asztalhoz, és megettem a vacsorát.

De otthagytam a paradicsomos káposztát, mert az pfuj.

És mondjak valamit? Nem kaptam édességet.